

Katıldığım 1 Mayıslar içinde en enteresanı budur. Fransa, Almanya ve benzeri ülkelerde 1 Mayıslar klasiktir: sendikalar düzenler, bilinen konuşmalar yapılır ve 1 Mayıs festival havasında geçer. Paris'tekinin ilginç yanı iki büyük sendika CGT ile CFDT arasında göçmen işçiler üzerinde yürüten rekabette yeni bir aşama olmasıydı.

CGT Fransız Komünist Partisi'ne (FKP) yakınken, CFDT Sosyalist Parti'ye yakındı. İki örgütün yeri belliydi: Devrimci Yol CFDT, TKP ise CGT ile yürürdü. 1980'de yapılan ve kağıtsız işçilerin legalleşmesini amaçlayan açlık grevinde Devrimci Yol etkin rol almış ve bu grev CFDT tarafından desteklenmişti. İki yıl sonra biz de ev işgalleriyle Fransız basın ve televizyonunda geniş yer almış, sonuçta o sırada Paris belediye başkanı olan Chirac ile mahkemelik olmuştuk. Mahkemede bizi FKP'nin avukatı savunmuş ve istediğimiz sonucu almıştık. Acilciler olarak bilinen örgüt Cephe adını kullanırdı ve sovyetçiydik ve her durumda FKP ile yürüyecektik. Üstelik CGT'yi sürekli ısrarlarımız sonucu konfeksiyon işçileri arasında örgütlenmeye de ikna etmiştik. Küçük ve düzensiz işyerlerinde yürüten konfeksiyona ilgi göstermemekte haksız sayılmazlardı ama bu alana girmeleri gerekiyordu.

Bir silahlı mücadele örgütünün CGT ile birlikte tutum alması garip karşılanıyordu ama kalabalıktık ve kitlenin tamamına yakını oturma ve çalışma izni olan işçiydi. Paris'te politik mülteci henüz çok azdı. Ev işgallerini bir Fransız örgütüyle birlikte yapmak zorundaydık. Fransa sömürgecilik döneminden kalma ırkçı yasalara sahip bir ülkeydi. Göçmenler olarak ev işgal ederseniz polis sizi istediği zaman çıkarabiliyordu, ama işgali bir Fransız örgütüyle birlikte yapmışsanız, ilk 24 saatte çıkaramazsa konu mahkemeye gidiyordu. Biz de bu nedenle işgal evlerinin bulunduğu 18. bölgede Action Directe adlı FKP ile hiç de dost olmayan bir örgütle birlikte işgali yapmıştık. Bu örgütle iyi Fransızca bilen bir arkadaş aracılığıyla defalarca tartıştık. Bu arkadaşlar da İngilizce biliyordu ama politik tartışma yürütecek düzeyde değil. Tarihlerinde ilk defa bu kadar çok insan görüyorlardı ve bizi de Fransa'da silahlı mücadeleye yöneltmek istiyorlardı. Kabul etmedik. Benzer tartışmayı Paris'e yeni gelmeye başlayan aynı anlayıştaki değişik Türkiyeli örgütlerle de yaptık. Mahir Çayan silahlı propagandayı Türkiye için savunmuştu, Fransa için değil. Üstelik O Fransızca bile ve Fransa'yı görmüş birisiydi. Bir ülkedeki anlayışı bambaşka bir ülkede de uygulayamazdınız.

CGT ile ilişkimiz bu arada epeyce gelişti. Erdoğan isimli Fransızcası iyi bir arkadaş vardı ve sürekli televizyon programlarına çıkıp Paris'te göçmen işçilerin ev sorununu anlatıyordu. Bu arada iki önemli gazete ile Le Monde ve Figaro ile İngilizce söyleşi yaptık. Figaro sağcı bir

gazetedir diye beni uyardılar ama önemli olan isteklerimizi anlatmak ve bunun duyulmasını sağlamaktı. Türkçe gazeteler binaların fotoğraflarını bastılar ama söyleşi yapmadılar. Böyle bir talep gelseydi ortalıkta görünmeyecektim, başka arkadaş yapacaktı. Bu bir ev işgalidir, temelinde yakıcı bir sorun yatmaktadır ve bir “anarşistin” öne çıkmasının gereği de yoktu, hele de 12 Eylül’ün azgın günlerinde...

2001 yılında basılan Paris Ev İşgalleri kitabında dönemin gazete küpürleri de yer almaktadır. Bkz. www.engineerkinerkitaplar.blogspot.com

1 Mayıs’ta başka bir sorun vardı. TKP ile İşçinin Sesi ayrı örgütlerdi ve biri diğerinden ayrılmış örgütler arasında genellikle görüldüğü gibi birbirlerine düşmandılar. İşçinin Sesi de CGT ile birlikte yürümek istiyordu ama iki taraf da olay çıkacağından çekiniyordu. Şöyle bir çözüm bulduk: önde ya da arkada hangi örgüt olduğunu hatırlamıyorum ama ikisinin arasında biz vardır. Yürüyüş olaysız bitmiş ve herkes de memnun kalmıştı. Sonraki yıllarda Paris’te değildim ama bildiğim kadarıyla aracıya gerek kalmadan iki örgüt de aynı kortejde yürümüşü.